

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Gotovo zdravilo.

1.

Čemu zdravniki razboriti
Pač tēbe obiskujejo?
Čemu dajó ti lekov piti?
Še bolj ti s tem škodujejo!

2.

Mladenič, čuj! ti bivaš v zmóti,
Meněč: telesno si bolán!
Ti zdrav na svojem si živóti,
Le srce ti je póлно ran! . . .

3.

Zatórej slušaj svéte moje:
Zdravil nikakih več ne pij!
Zdravnike vse odpravi svoje,
Drugódi išči pomoči!

4.

K prekrasni idi Zorislávi,
Ki vzrók je tvojega gorjá,
Prosěč, da srce ti ozdravi
In v zákon ti rokó podá.

5.

Če prošnja tvoja je ne gane,
Srcé jej drugemu gorí:
Rešenja dan takrat ti sváno,
Ko smrt zatisne ti oči! . . .

Tehomil.

Moderni Apostata.

(Dolgočasna povest naše dobe, spisal Jean Veritable.)

VI.

Po tej prikazni ni hodil več naš junak vsako nedeljo v cerkev, temvečkrat zahajal je k udovici in tamo kratkočasil se je čim dalje ter drzneje z njeno Hebo. Tudi on jo je včasi poljubil, kakor je videl v fantaziji gospoda, . . . z dopadenjem omamljenega človeka. Kajti povsem neveren ni bil, še vedno ga ni premamil hudič in njega sleparije. Molčal je o tej prikazni svoji ženi, i drugim ni pravil in jako dvomim, če bi „renomeju“ nezmotljivega gospoda kaj škodovalo, oči pa je imel od sedaj odprte na široko in dolgo, ušesa segala so mu od doma do kaplanije in sprejemala radovoljno vse blato, katero se je

v takozvanih razsvitljenih „višjih“ krogih metalo na žitje in bitje svečnikov v trgu. Zaslepljeno pognavši v naši „haute volee“, rodila je počasi a brez prestanka zaslepljenost v ljudstvu in ta poprijela se je našega biriča, pognala mu neizbrisen spomin v dušo in najboljše pridige g. kapelana niso mogle temu opomoči, akopram se prikazni niso ponavljale. — Kako željno so iskale oči po novem gradivu, po novih umotvorih. A slikar bil je pravi lisjak in podal je mesto njemu njega ženi sliko, katera jej v jezi razžarila oči, tako hudobno, da je zazrla v njej krčmo, rumeno malano okno, pri oknu stol, na stolu svojega moža, zraven njega krčmaričino Hebo in pri

Hebnem — pasu . . . Porednovo roko. Zardelo jej je svete jeze pobožno lice in glas jej je za nekaj časa zamrl v grlu in jezik, ta srboriti jezik, ni ganil se ni za trenotek, a tem hujše prihrul je vihar na dan, ko je prestopila krčmin prag. Kakor večni sodnik pred malopridnim grešnikom stala je pred svojim možem, zmagovito, ponosno. Bliskale so jej oči in glas jej je bil visok, hrščeč, kakor strune citer, katerim je zbit spodnji del resonančnih tal. Krepke so bile besede, katere so se valile iz brez-zobnih čeljustij, a prelascivne, da bi jih tu napisali. Zapuščati nas je jel že malo spomin in neresnice trositi v svet, oprostite, tega ne morem . . . Zmirjala je zdaj njega zdaj njegovo Kumarelo. Tu se ravno spomnim stare Diaške „Aleksander s Kumarelo pod Timboli sedi“, škoda da ni cela. Ravno tako tiho je on obsedel kakor Aleksander s svojo Kumarelo, ni genil se ni, tem tuje gobezda (naš izraz) je debela Lojzka, zraven tega pa so delovale njene prsi in roke tako sijajno, da se je zgubila venkaj gospa Eliza (po naše Špela), kmalu za njo njen mož. Malo je manjkalo, da ga ni prav trdo pocukala za uhalo na cesti pred ljudstvom, letečim od maše. Kakor jagnje potrpežljiv bil je danes in kakor zvest pes taval je za njo, katerej je gorelo obličje jeze božje, stroge ali pravične. Kaj je delal mej tem potom, krvavim in sramotnim, neznano nam je, gotovo se je pripravljaj na ostro filipiko, katera bi se imela izvršiti doma. „Če sme kapelan, zakaj bi jaz ne“, tako je mislil nevernik neverni in doma tudi to ročno povedal, ali koj je utihnil, ker je legala Milka, o kapelanu skoro tega trditi ni smeti; ne, ne, legal gospod kaplan, ne ne, gospod Poreden je pravo trdil (prosim brez vejice kakor grški orakel) gospod kapelan. Kako se človek lahko zmoti, rečem Vam, kako lahko. Gospa Poreden pa bi ne bila pobožna, da ne bi več verjela g. kapelanu, vendar pa ni pustila od tedaj samega dekleta, a kakor morate vedeti, samo „za ljudi voljo“, moža ne k debeli Lojzi. Semper aliquid haeret. „Bog daj, bralci, da bi se tudi Vas kaj prijel, če prav se bodo na to sklicavali i nevedneje druge stranke, da mislimo vsi naši „liberalce“ je gotovo! . . . Navzlic temu šel je še včasih tja mej mašo, ker je vedel, da pobožna ženka ne zapušča sredi svetega opravila. Dobrohotni ljudje trški, kljukaste brezzobe ženice nanesle so jej to takoj na nos. Zopet je bil doma kreg in prepir. Da se je izognil temu, prijel je debel nemški list in pričel čitati ž njega, ker po strani rečeno, bil je po mišljenju „ein Urgermane“, akoprav polovice ni razumel tega, kar je bral v svojem evangeliu.

VII.

Nedelja je bila. V krčmo so donele slovesno orglje in še dokaj nerazviti glasovi mladih deklet. Katero krčmo mislimo, veste. Na stolu pri pečnem zakotku sedel je Poreden, zraven njega njegova dulcineja. Bil je oprezniji, akoprav zaljubljenější kot takrat, ko smo ga videli prvič. Tedaj se je prigugal v sobo, ne vem ali je bil podoben beraču ali potepinu, stari naš znanec Jurij Kavka, katerega smo vrgli ad acta v bolnišnico, tako rekoč suspendirali v bolnišnico. Precej ga je spoznal birič in Jurij biriča. Ne rečem, da je bil birič tega spoznanja vesel, tembolj pa berač Jurij Kavka. V bolnišnici očistilo se mu je tisto malo možjan, kar jih je še imel in kako bi ne? Tri cele tedne mu grla ni zapekala žganjica, spomin, ta vražji spomin se mu je povrnil in ponese pozabljivo njegovo dušo, izpito in zžgano v davno minola leta vojaška. Zasvitalo se mu je pod čelom, da se še vrte njegovi spomini v obličje, dà v jako intimno

obličje gospe Porednove. Ošabno je zrl sprva Poreden birič (oj ko bi to slišal) na berača Kavko, kateri je pri-sedel k njemu, a rekel mu ni ničesar. „Kozarček, al' pa dva, To nam korajžo da, samo kozarček Kavki“, dejal je. Preveč je bilo to našemu Porednu, hipoma prijel je berača za vrat in ponesti ga hotel skozi vrata. — Krepke pesti imate, ali žena Vaša vendar nabija neumno butico, à pravim Vam in rečem, pokesate se še, da ste vrgli Kavko skozi vrata.“ — Neumen naš Kavka ni bil in sprevidel je koj, kakò ima gospa Poreden svojega moža v škripčéh. Začuvši ime svoje žene, spustil je takoj beračev vrat, boječ se, da ni žena najela tega svojim policajem. Akoprav ve Jurij vse to, nikakor ni mislil stopiti v onih brezposelnih opravljalcev vrsto. Večje dobičke obetali so mu sedaj stari spomini, kateri so se mu izvili iz dolgo omočene glave na dan. Mej tem mu je nalil birič čašo vina. „Ne pij preveč, da ne „požlubadraš“ kaj mojej ženi, saj veš kako je moja ženica krščanska.“ „Da je sedaj, to upam, da je bila preje, o tem resno dvomim,“ dejal je mirno berač. „Torej bojiš se je,“ nadaljeval je berač zaupno. Ta zaupnost, to prijateljsko občevanje ni bilo nikakor všeč velecejenemu „omcdinerju“. „Tega pa ne, bojim se je pa ne, veš, samo ne maram . . .“ Gledal ga je berač in pomišljal. „Tvoja žena, praviš, je silno pobožna, vidiš, jaz vem sredstvo, katero bi ti dopuščalo, njeno pobožnost gledati z obličja v obličje.“ Berač govoril je učeno, zastonj ni hlač trgal pri vojaci in v mestu. Koj mu je prišlo na um, da bi se ta mož prav čisto nič ne bal žene, ko bi bilo odkrito pred njim njeno življenje. Prepameten pa je bil, da bi se koj izdal in vedel je tudi, da ima malo rad to debelo Lojzko, kakor more v nas imeti rad oženjenec mlado dekle. „Okusa nimaš slabega in lahko bi sedel vedno pri tvojem plamenu.“ — Oči so se mu svetile blizu tako, kakor Mefistu, ko je Faustu narejal tinkture, katere naj bi mu pomladile staro zgubano kožo, ughostile plešo in mladostnimi nadami napolnile staro učenjaško dušo. — „Torej! . . . Vedeti moraš, da je moja stara silno pobožna!“ — „Hm, pobožna, ali veš, da je bila vedno taka, ne veš, pravim ti, da ne veš.“ Tedaj pa je oni izbulil oči, škoda, da so mu precej obstale na stenski uri, katera je kazala že precej na poludne. Zadnji čas, da se dvigne in prvi obiskovalci vračali so se tolpom domov. Njegova žena bila je sicer mej zadnjimi, vendar pa je zapuščala zadnje dni preje hram božji zaradi moža. Težko je že sedel na stolu, da se mu ni vzbudila v njegovem srcu nesrečna misel, da mu izgine zavest, katero je hranil do danes v svojih prsih, tičoč se njega žene življenja. Če se obistini njegovo mnenje, zvemo v prihodnjem poglavju. Prorok nam bodi Jurij Kavka in njegova „memoria rediviva“.

Orientska sodba.

Pred kadija Alepa stopi starček s svojo vnukinjo.

„Poglej to deklico“, reče drhtečim glasom, „nedavno je še cvela kot roža, a sedaj je vela na duhu in telesu — kriv temu je oderuh Abu Hasan. Poln divje strasti, snubil je nežno devo za ženo, akoravno je dobro znal, da je svoje srce že oddala Bën-Arabu, najvnejemu mladeniču v elajetu. Ves srdit zaradi tega neuspeha, začel jo je obrekovati, da jo spravi ob dobro ime. To se mu je tudi posrečilo. Ženin jo je zapustil in ona je vsa obupana.“

Kadija da poklicati oderaha in ga pripravi, da ne samo vse prizna, marveč tudi pismeno prekliče svoje obrekovanje.

Dan kasneje objavi mu sodbo.

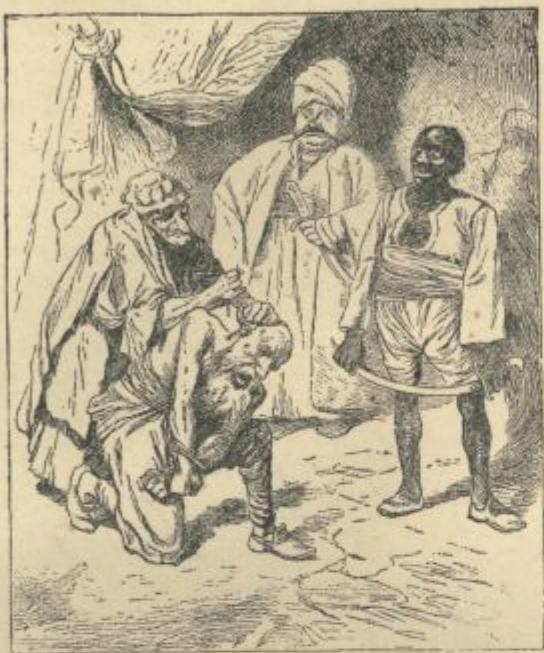
„Abu Hasan,“ reče sodnik, „ti si častivredni deklici vzel najlepše blago, njeno dobro ime, kaznovan bodeš kot tat, to je: krvnik ti odreže obe ušesi.“

Takoj pristopi krvnik in izvrši sodbo.

„Milost, milost!“ kriči obsojenec, „saj sem s svojim preklicom deklici zopet čast vrnil!“

„Zato,“ odgovori kadija, „se ti bodeta tudi obe ušesi zopet prišili.“

In tako se je tudi zgodilo. (Glej podobo.)

Drobiž.

I.

Burmadija: Ti prideš — ?

Kaludjera: Iz L-ca!

B.: Kaj je tam novega?

K.: Kaplan Bezeljak gre iz Logatca!

B.: Kako to?

K.: Tamkajšnji tercijski in tercijske tako govoré.

B.: Pa kam je dobil „marsch-route“?

K.: Na Vrhniko! Postal bo Matevža Sitarja naslednik. Pa Vrhnika neki ni za njegov želodec.

B.: Meni se tudi zdi tako! Ravno onidan čul sem nekega Vrhničana nekaj podobnega soditi.

K.: Namreč:

B.: „Es kommt halt selten was besseres nach!“ — Pa je že vrag! Nu, za Sitarja je dobro na Krasu, tam ga bo že burja ohladila, B-ljaka bomo pa mi! — je dejal.

K.: Imaš prav, ta je potreben radikalnega „douche-bad-a.“

B.: Saj ga bode tudi dobil! — Servus!

II.

X.: Li veš česa sem se spomnil?

Y.: No?!

X.: Na tistih 600 gld. katere je kranjski deželni zbor lansko leto — za poučevanje nemščine na ljudskih šolah, — skartiral!

Y.: Kako si pa na to prišel?

X.: Jaz, pa kako?! — I, onidan sem jo užgal za Ribniškim Janezom in kaplanom B-kom, ju pre-mišljeval, potem pa sem dejal sam pri sebi: Viš fant, škoda da nisi Ribničan Janez; dokler je bilo zaslužiti še pri 600 gld.; je vlekkel od njih za poduk nemščine vsako leto 15 gld., in dejal „dobri so!!!“ ... zdaj ko onih ni, je pa klerikalisk „Schlepp-träger“; in se mu tudi dobro godi!

Y.: Pa, — če odide kaplan B-k?!

X.: Bo pa spet kak drug „register ongavil“. Saj pozna svoj „g'schäft!“

III.

A.: Ti, škoda, da se ne dobe fotografije od vseh kranjskih poštarjev.

B.: Zakaj pa bi ti bile te?!

A.: Da bi videl, če ni Žužemberški poštar Američanec!

B.: Kako pa to misliš?

A.: Prav po originalu!

B.: Te ne razumem!

A.: Me boš pa zdaj-le: Lej: 12. maja leta 1891. po Krist. r., tedaj — letos, oddala je neka ženska v Žužemberku na pošto pismo z 10 krajc. znamko, ki je imelo naslov, recimo: „Peter Zapfel, c. kr. (in tako naprej) v L-tci, Notranjsko.“ — Kaj meniš, koliko časa je to pismo hodilo iz Žužemberka do L.—?!

B.: Morda 2 dni?

A.: Ne boš! Poslušaj: Iz Žužemberka je šlo 12. maja 1891 na Novi Jork v Ameriko, prišlo tje 28. maja, od tam šlo nazaj na Kranjsko zemljo in prišlo 14. julija t. l. spet v Žužemberk, od tod pa jo je „migalo“ spet nazaj, in prišlo 15. julija srečno in prevideno s šestimi poštnimi pečati, v svoj določeni kraj L. — Ali ni tak poštar vreden, da bi za njegove zasluge mesto poštnega pečata, njega kam pritisnil?!

B.: I, vreden je že, pa mu bo že poštni komisar Corà povedal, kje je Amerika.

A.: To tudi, pa vrag vzemi take ljudi: jeden ne zna slovenski, drug pa nemški ne!

B.: Le ne skrbi, se bodo že naučili!

A.: Beži, beži, kdo bo take Kitajce plesati učil!

Imeniten zob.

Ljubljansk zdravnik ima pri svoji urni verižici obešen srebrom okovan zob.

„Kaj misliš,“ upraša prijatelj A. prijatelja B., „kakšen zob je to?“

„To je isti zob, ki njegovih bolnikov več ne boli.“

Zastonj je šel v cerkev.

(Godčevska).

Naš župnik dá si vsako pot dobro plačati. Nekoč pa je vender zastonj šel v cerkev. To pa je bilo tako: Nekega dne odpravi se gospod župnik na sprehod. Ko pride do cerkve, pridrvi se sosedov bik, ki se je bil odvezal, naravnost nad župnika. Župnik zbeži strahu v cerkev — ta pot mu ni bila plačana.

Pri taroku.

Načelnik: „Oj gospod župnik, tukaj neste na leci!“

Šolske razmere na Goriškem.

(Dvogovor dveh goriških učiteljev).

Jože: Ti, Matija, kaj misliš, kakó je to, da tovariš B. ni dobil nadučiteljske službe v Št. A., da-si je tam že več let služboval v občno zadovoljnost. B. je vender priden mož in tudi slame nima v glavi; saj je napravil maturo na gimnaziji, ima dobro učiteljsko skušnjo, poskusil se je že dokaj srečno na pisateljskem pedagoškiem polji ter je muzikalno vrlo izobražen.

Matija: Kaj me pa to uprašáš? Ali si ti sam „tujec v Jeruzalemu?“

Jože: No, vernj mi, da res ničesar ne vem; zdi se mi pa nekako trda, da mora tak učitelj, kakeršen je B. prostor narediti drugemu kolegi, ki se ž njim z daleka ne da primerjati.

Matija: Kaj bi se ménil! F., B-ov naslednik, je sicer dober učitelj, a vender B-u ni istoraven. Kakó je pa do tega prišlo, da je F. službo v Št. A. dobil? Vidiš, to so vse naredili gospodje nunci in strijci.

Jože: Nunci in strijci déš! Kakó to?

Matija: Prav lehkó! B. se ni hotel uklanjati Št. A. kemu vsemogočnemu gosp. nuncu; a gosp. nadzornik V. pa je rekel, da službo v Št. A. dobi nadučitelj F., da potem pomakne svojega nečaka V. na izpraznjeni nadučiteljski stol v K.

Jože: Nemara da bo tako! Prav govoriš Matija. Ti nadzornikovi nečaki imajo res srečo! Meni se zdi, da če so hoteli g. B. že prestaviti, bilo bi pravično, da so odmenili B-a službo vsaj v K. Toda ni bilo takó! B-a so poslali na jednorazrednico v P., a V., nečaka nadzornikovega, iz P. za nadučitelja v K. Srečen je ta V.!

Matija! In še kakó! Saj veš na kakem sumu in v kaki preiskavi je bil kot učitelj v G. Jeden nas bi bil izpojen in par let prišel v kajho; njemu pa se ni zgodilo nič! Zdaj je celó povišan v nadučitelja!

Jože: Vražja reč! Zakaj nimam tudi jaz nadzornika za strica!

Matija: Pač res! Le poglej, kakó naš ljubeznivi nadzornik skrbi za svoje nečake: Eden je še mlad prišel za nadučitelja na 4razrednico; drugi je dobil nadučiteljsko službo v P., da-si je „švohéus“ in se je za to službo potegoval tudi vrli tovariš Ivan, ki ima z odliko izpit za meščanske šole! Tretji pa je zdaj prišel na nadučiteljski stol!

Jože: Te-te-te! . . . Oh, zakaj nisem jaz nadzornikov nečak! — —

Nezvesti deklici.

Če k grobu mojemu kedaj,
Oj dèkle! slučaj te privéde:
Obúdi vest, svoj greh spoznáj,
Sketano reci te beséde:

„Naj lahka zemljica ti bo,
Ki v hladnem tu počivaš grobi,
Vselej me ljubil si gorkó,
Neomahljiv mi bil v zvestôbi!

Nevrednica pa sem oči
Po moških drugih obračala,
Življenja ti zgrenila dni
Ter jamo rano izkopala“ . . .

Tehomil.

V Italiji.

Kralj Umberto: Koliko vojnih ladij imamo sedaj?

Admiral: Spodobno javljam, Velečastvo, da jih je nad dve sto.

Kralj Umberto: Koliko pa imamo mornarjev?

Admiral: Spodobno prosim, teh je pa nekoliko menj.

A. Kateri župnik je najtolerantniši na Kranjskem?

B. To je gotovo župnik Zagorski tam doli ob Savi, kati on je dne 14. julija leta 1891. „post Christum natum“, ko se je premilostljivi knezoškof ljubljanski v Zagorje pripeljal Njega prevzvišenosti celo dva „Abrahamovca“ v „hofstat“ uvrstil.

A. Kaj pa misliš zakaj je on to storil?

B. Zato, kjer mu je ljubše „glažar“ ali tujec, bodisi makar culukaferskega veroizpovedovanja, kakor sto domačinov „kmetavzarjev“.

Telegrami „Brusu“:

Postojina: Velikootoška požarna straža je bila včeraj po ukrepu državnega pravdnštva sodnijsko „obducirana“. — Tako se bere dne 16. t. m., št. 159. v „Laib. Zeitg.“, katera ima o dogodkih v Postojini vedno najpristnejša poročila od marljivega in v vsem dobro podučnega bivšega stražmeštra konjice.

Govori se, da se njemu na čast od znanega komponista kuje opera z naslovom:

„Der fliegende Husar“, ali
„Skrivnostne stopinje v Žabarjevi šupi.“

London: Cesarja Viljema so tukaj tako vroče pozdravljali, da je ves poparjen odšel.

Z Dolenjskega: Imeli smo volitve v deželno konferencijo, kakor v vas, v Ljubljani, tako so tudi tukaj mlajše učiteljice pripomogle, da je prodrli znani Višnjegorski Škrbinec, znan iz Vesteneckove dobe a tudi iz zadnje deželne konferencije, kajti on je imel referat o zloglasnem nasvetu, da se krajnim šolskim svetom odvezem važnejše pravice, kar se je po Vesteneckovi noveli tudi zgodilo.

Peterburg: Mir je torej zopet za šest let zagotovljen. Pomniti pa treba, da je v tej šestletni dobi tudi prestopno leto.

Moskva: Nemci pisarijo neprestano o bedi v nas. Zadirajo se v pezdri, a bruna v svojem očesu ne vidijo, sicer bi znali, da imajo v dveh provincijah leto za letom stalen „Hungertyphus“.

Uprašanje.

Gospoda Andreja listič priobčil je v poslednji številki nastopno notico:

„Vsled vročine poginilo je dne 30. junija med Lipnico in Gradcem deset volov, ki so bili v vozu železničnem. V Gradcu na kolodvoru jih je namesto lastnika prevzel živoder.“

Uprašam: Kako jih je poslednji žive drl, ko so bili že krepani?

Znani radovednež.

V krčmi.

Gost: „Gospod krčmar, vaš pes je pa vender grozno nadležen, že parkrat sem ga spodil, pa se že zopet smuče okoli mene!“

Krčmar: „Ni nadležen, ne, le pameten je tako. On dobro ve, do imate vi isti krožnik, s katerega navadno on je.“

A. Ali je verjetno, kar Kalan et cons. vedno v svet trobijo, da je vera v nevarnosti?

B. Verjetno, verjetno, samo da vere ne uničujejo „Slovenski Narod“ in drugi listi jednake barve, ampak vse kdo drugi!

A. Kdo pa na primer?

B. No, kaj še tega ne veš, kar vrabci že na strehi Svetoplaninskega farovža čivkajo!

A. Nekoliko mi je znano, kaj pa „kmetavzarji“ pravijo?

B. Mislijo si, gospod že vedo kaj delajo, oni pa delajo po svoje, kajti tu ne gre več „exempla trahunt!“

Uspešno sredstvo.

Pri nekem darovanji dejal je mlad duhovnik: „Kdor je sinoči ukradel Levcu ovco, naj ničesar ne položi na darilnik.“ Po darovanji je bil krožnik čisto poln.

—n—

Tehten vzrok.

Učitelj: Zakaj pač gredo čaplje v jeseni na jug?

Mali Ivo: Ker kočejo ljudje tudi tam imeti otroke.

—n—

Angleški.

Anglež (poleg kočijaža sedeč neprestano piše): Okolica je vedno velečastna in divneja. Na desni strani kočije, ki polna ljudij kakor blisk drvi naprej, so silne strmine, navpične kakor zid, na levi pa grozen prepad, v katerem šumita dva gorska potoka. Kolesa kočije so vedno na robu 2000 metrov globocegu brezdna, v kateri

uprav sedaj padamo!

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Naša „ecclesia militans“, to je naša kapelanokracija je vedno bolj bojovita, greben jej raste od dne do dne. Ko je nedavno Dobravski župnik tamošnjemu učitelju nastavil revolver na prsi, češ: „Ali pustiš „Narod“ ali pa hrano v farovži!“ in se je to v „Narodu“ objavilo, pisal je klerikalni dnevnik, da je to vsacega duhovniká dolžnost, dokler „Narod“ tako napada duhovščino.

Gospodje pri „Slovinci“ so nepoboljšljivi. Često-krat se jim je že ugovarjalo, da duhovščine v celoti nihče ne napada in v vsacem članku dela se izjema, rekoč, da duhovščina na Primorskem, Štajerskem in Koroškem ni takšna, kakeršni so nekateri kapelani petelinis svojim dušnim voditeljem na Kranjskem. Vse zaman! Vedno in vedno bi se rado dokazalo, da napadi veljajo vsej duhovščini in klerikalni urednik, zaobračajo farizejski oči proti nebu in licemersko vzdihujejo: „Liberalci napadajo duhovščino, vera je v nevarnosti. Zeter! Mordio!“

Kakor na Dobravi, tako bi radi tudi še kje drugej uprizorili kaj jednacega, učitelje so posebno vzeli na muho. Tako so zadnjič v „Slovinci“ napali učitelja Wider-a. On sam jim je dobro odgovoril in jih okrcal po prstih, kakor so zaslužili. Ker pa tem povodom neso mogli krotiti radovednosti svoje in je „Slovenec“ poupraševal, kaj poreče učitelj Wider k Gaučevi izjavi gledé molitve, usojam se jaz „Slovincu“ posvetiti tudi par vrstic.

Ko je pred par leti kandidoval poslanec, katerega klerikalna stranka sedaj v zvezde kuje, izjavil se je bil župnik J.: „Tacega brezverca pa že ne bomo volili. Rekel je: Das Gebet ist überhaupt ein Unsinn. Ich bete nie. Meinen Sohn lasse ich zwar jetzt beten, aber nur deshalb, damit er folgsamer ist“. In ta poslanec je dandanes v klerikalnem ostrogu jako priljubljena oseba.

Drastičen je tudi drug slučaj. Župnik M., katerega so otroci po učiteljevem naročilu pozdravljali s „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“, prepovedal je otrokom pod kaznijo, pozdravljati ga.

Ta dva slučaja naj „Slovenca“ malo razbistrila, da začne pometati najprej pred svojim klerikalnim pragom, potem še le se zaganja v druge ljudi. Pred vsem pa naj si trdno zabeleži v možgane, da ko bi kdaj utegnila priti vera v nevarnost, bodo temu krivi le nekateri njeni oznanjevalci, ki s svojo nestrpnostjo, oholostjo in z raz-

nimi ne baš hvalevrednimi sredstvi sejejo korupcijo in takorekoč izzivajo ljudstva potrpežljivost. In ker baš „Slovenec“ tem svojim tovarišem daje potuho in zavetišče, velja to o njem še v večji meri.

Porôka.

Željé si starišem spolnila,
K porôki se napravljáš ti,
Moža bogatca boš dobila,
Čeravno ti povšeči ni.

Sešli že v hiši so se sváti,
Vsi dobre volje vriskajo,
Vesela oče sta in mati,
Šaljivi godci piskajo.

Kaj žalostno držiš leti se,
Igrajó solze ti v očéh?
Naj blede ti obraz zvedri se,
Ubéri ustca si v nasmeh!

Oglašá, čuj! se iz zvonika
Poročni zvonček že glasán,
Kaj iti vender te ne mika,
Pogléd kaj vpiraš v mé temán?

O, draga moja! mirna bodi,
Med nama zabi prejšnjih dnij,
Udaj le vóljno se osodi,
K poroki idi z drugim ti!

A jaz naj grem odtod po sveti,
Potnje z mano naj gorjé,
V veselji daj ti Bog živeti,
Naj tudi počí mi srce! . . .

Tehomil.

Smešnice.

(Priobčíl Posilíživ.)

1.) O zakonu.

Kdor se oženi obžaluje, kdor se ne oženi, tudi obžaluje, toda Bogu je zakon bolj dopadljiv, kajti nebo neče samo kesanja, ampak tudi pokore. Kdor se ne oženi, obžaluje sam, kdor se pozakoni, obžaluje v „kompaniji“; on se kesa in ona se kesa; tu je vsaj premenjava in zakonca se moreta razvedriti, kajti danes se kesa on, a ona se škodoželjno veseli, jutri se kesa ona, a uživa on veselje škodoželja.

2.) Zdravniško.

Nek zdravnik opazuje nekaj časa svojega pacienta. Na to se mu obraz požalosti in zamrmra:

„Tu ni več pomagati“.

„Ah, doktor, je li izgubljen?“

„No, ali tu ni več pomagati, ker je popolnoma . . . ozdravel.“

Rusk pregovor.

Predno greš v boj, moli enkrat, predno greš na morje, dvakrat in predno se oženiš, trikrat.

Uzrok bolezni.

„Ali ti je res tako hudo, draga Ema?“

— „Oh nikakor ne! Jaz se le hočem prepričati, je li novi zdravnik v resnici tako lep, kakor se sploh trdi.“

Človek, ki mora vse vedeti.

(Amerikanska).

Visoko čelo, nazaj počesani lasje, brezbradni obraz, skratka vsa prikazen bila je podobna učenjaku, ki se je svojega ugleda in svojih zaslug za znanost v svesti. S trdnimi koraki stopil je v poslopje in s pogledom poveljnika uprašal je tiskarskega dečka, se li more z urednikom govoriti. Deček pokazal je na duri, na katerih se je čitala beseda „Privat“ (le na kratko) in tjakaj obrnil je prišlec svoje korake.

Potrka.

„Svobodno!“ reče urednik in zvedavo gleda tujca.

„Moje ime je Schulze in ravnokar sem napravil izpit“, prične prišlec.

„In — —?“ upraša urednik.

„Rad bi se posvetil časnikarstvu. Čul sem, da iščete urednika za listnico uredništva — torej človeka, ki vé odgovor na vsa uprašanja. Mislim, da bi to bilo pravo mesto za me.“

Urednik odvrne ves vesel: „Vi ste dobro poučeni. Mi potrebujemo človeka za listnico uredništva — ker je naš dosedanji v celici od kavčuka!“

„V celici od kavčuka?“

„Da!“

„Kje je to?“

„V blaznici!“

„Je li blazen?“

„Seveda!“

„Kaj pa je bilo uzrok, da je siromak prišel ob pamet?“ upraša bledega obličja gospod Schulze.

„Jeden naših čitateljev hotel je vedeti, koliko las ima kakšen Kitajec na glavi in pretil je, ako na to jednostavno uprašanje ne bode odgovora v prihodnji številki, ne bode več naročnik.“

„Dobivate li mnogo taceh uprašanj?“ oglasi se tujec malodušno.

„Nu, da, precej!“ odvrne urednik in vzame počasno celo skladnico pisem v roke. „Tu je nekoliko poskušanj“, opomnil je na lahno, „in lahko takoj poskusiva.“

Odprl je list za listom in čital poslušalcu svojemu razna uprašanja.

„Znate li, katerega dne je bila prva bitka Amoitov?“

„Hipoma ne, — toda saj bi lahko v kaki knjigi poiskal!“

„Hm!“ nadaljuje urednik majaje z glavo. „Tu je kaj drugega. Kacega veroizpovedovanja je bil Cagliostro?“

„Hipoma ne vem, — toda —“

„Potem vas prosim, povejte mi natančno kako dolg in širok je novi most čez Forth, koliko kamenja se je porabilo za zgradbo in kdo je prvi šel čez most?“

„Ne vem“, zaječal je Schulze ves potrč.

„Mož za listnico uredništva mora vse vedeti. Morda pa temu upraševalcu poveste, kako se ozdravi sušico, kako glavobol in putika?“

„Medicine se nesem učil“, odgovoril je mož z visokim čelom.

„Urednik za listnico uredništva treba, da je proučil vse!“ opazi resnobno urednik.

„Tu je še nekaj vprašanj; morda jim veste odgovora: Katerega leta je začela Martinu Lutru brada rasti? Imamo li zakon, ki komu zabranjuje poročiti se z nečakinjo njegove babice? Na kakšen dan je bil 15. november l. 902 pred Kristom?“

Vsa barva izginila je polagoma s Schulzovega obraza. Skoro jokaje napravil se je na odhod in rekel uredniku: „Jaz mislim, da mesta urednika za listnico ne morem prevzeti...“

Ves klavern ostavil je uredniško sobo, urednik pa mora še nadalje odgovarjati na vsa čudna vprašanja, ali jih pa metati v koš.

A. Gospod župnik Rozman odpovedal se je mestnemu odborništvu, ker ima preveč posla.

B. Saj je tudi res. Skoro isti dan, ko se je odpovedal, moral je s Kalanom na Žalostno goro.

A. Kaj pa je bilo tamkaj?

B. Več brumnih Krakovčank in Trnovčank, ki brez Kalana in Rozmana ne morejo opraviti „andohti“ svoje.

A. Potem je pa bila „andoht“ velika?!

B. Seveda, in imeli so se izvrstno. Naposled so bajše „Anca-manca“ igrali.

A. Po tem takem je naravno, da ima gospod Rozman preveč poslov in ne more več biti mestni odbornik.

B. No, hvala Bogu, nenadomestljiv tudi on ni, po grešal ga ne bode nihče.

A. Vsaj dokler Trnovske in Krakovske trcijalke ne bodo gospodarila na rotovži.

Pogrešna kuharska knjiga.

Prijateljica: No, Ema, kaj pa tako dolgo prebiraš v svoji kuharski knjigi?

Mlada gospa: Ah, neumne kuharice tako dolgo ni in moj mož bi tako rad retkvico jedel. In zdaj iščem po vsej knjigi, pa nikjer ne najdem, kaka se retkvica kuha.

Najnovejši Ljubljanski dovtip.

Kakšen razloček je mej Zupančičevo sušilnico in kapelanom Kalanom?

Če se Zupančičeva sušilnica podere, jo delavci zopet postavijo, če pa Kalan pade, se pa mora sam pobrati.

Zabavne naloge.

(Priobčil I. Š.)

I.

Z „m“ imam rdečo glav
Z „r“ koščeno teló
S „s“ kar ulovim,
Privedem iz globočin.

II.

že-	ze	mi-	so	ne	praz-	ker
lo-	stra-	se	sti	bo-	sla-	li
dec	dat'	po-	v	in	ram	bo-
me-	u-	sti	v	tu	mi-	hu
dli!	čim	za	ad-	ven	u-	bu-
o	po	mi-	zo	se-	dim	tre-
joj!	čre-	vih	me	grí-	ze	v

III.

Tajnopisna zastavica.

5 o + 12 l + 6 r. 23 s + 6 m. 19 l + 16 v + 1 n
+ 16 m. 19 + 13 a + 23 o. 19 l + 1 v + 1. 5 a.

(Rešitve in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

v 13. številki.

I.

„Črna zemlja naj pogrezne tega, kdor odpada“.

Prav so jo rešili: Alojzij Vremšak v Kamniku, And. S. v Trstu, Živko L. in Ana I. v Ljubljani.

II.

L						h
a	P	r	e	d	a	a
m						s
b						a
e						n
r						p
š						a
k	V	i	h	i	č	š
i						i

III.

Lujiza Pesjakova.

Prav so jo rešili: Alojzij Vremšak v Kamniku, And. S. v Trstu, Živko L. in Ana I. v Ljubljani, Josip K. v Zagrebu, A. Sežun v Logatci.

IV.

(Rebus.)

Na-pol-eon — Napoleon